

CURTS I LLARGS

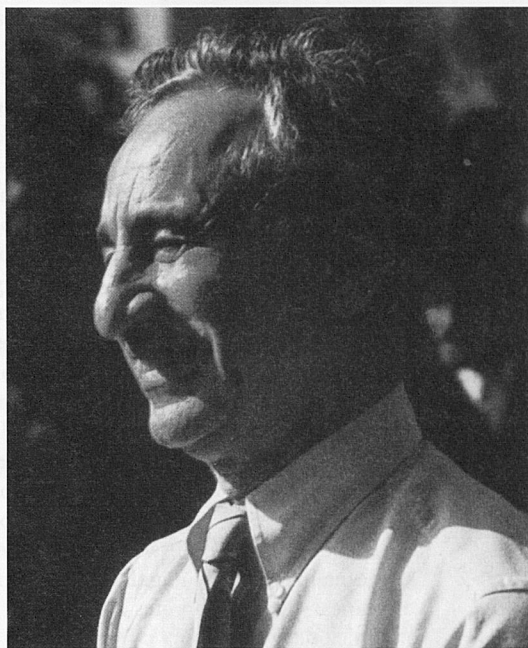
*Evidentment
sobra retòrica
i dictadura.*

Damià Huguet
(Ofici de sords)

El cinema és un dels pocs i grans temes que poden exhibir autènticament l'etiqueta d'universals. Per ventura la guerra i els enfrontaments entre els éssers humans en seria un altre, però aquesta qüestió ja pertany a un altre debat diferent. Dèiem que el cinema, des del punt de vista de l'art i la cultura —també de l'oci—, s'hauria d'entendre com un dels aspectes comuns a tot nucli de població arreu del món, pobles, països, nacions o estats. Potser únicament alguns territoris amb mancances de desenvolupament social i econòmic elevades restarien al marge pel que fa al consum cinematogràfic.

És molta, doncs, la gent que es dedica al cinema des de qualsevol indret i això fa que només les persones que realment valen i que es veuen afavorides per un toc d'atzar, o aquelles altres que es refugien rere les indústries més poderoses, puguin arribar a incorporar el seu nom a la nòmina de destacats.

El que ve a continuació no és un cant xovinista més enllà de la referència mateixa a l'adjectiu i al context geogràfic en el qual situam el nostre comentari, sinó la voluntat de reconèixer uns mèrits difícils d'aconseguir. Dos realitzadors mallorquins, Bestard i Robledo han aconseguit sengles distincions a la seva feina en una disciplina tan poc agraïda com és el curtmetratge. D'altra banda, Agustí Villaronga figura com a director de la pel·lícula *Aro Tolbukhin*, que Mèxic presenta com a candidata als òscars a la millor pel·lícula estrangera.

Són, aquestes, notícies que agraden de comentar, si més no perquè constitueixen una excepció. Sovint només es lloen —amb tots els mèrits, res a dir— grans esportistes, siguin futbolistes, tennistes, gimnastes o pertanyents a qualsevol altra disciplina.

Esport i cinema. *La pelota vasca* és la darrera pel·lícula de Julio Medem. La seva presentació al Festival de Sant Sebastià, i fins i tot els dies anteriors, ha omplert pàgines i pàgines dels mitjans de comunicació. Molts dels articles publicats són veritablement crítics i també ho són els comentaris fets per personalitats de l'alta política.

Ombres a part en la seva actuació durant la caça de bruixes macarthiana dels anys cinquanta, hem de retre homenatge al finat Elia Kazan, de qui parlarem més àmpliament al proper número de la revista. Obres com *América, América* (1963) o l'adaptació cinematogràfica de la novel·la de Steinbeck, *East of Eden*, entre d'altres, constitueixen autèntiques pel·lícules de consulta i d'esment obligats.